

Ὅπου, κάτω ἀπὸ οὐρανοὺς μιᾶς λεπτῆς καὶ διάφανης γαλανότης,
 Τραγουδᾶν τὰ λουλούδια :
 Ὅλ' αὐτά, ἀφοῦ ἐμάζεξαν τὰ γλήγορα πανιά τους,
 Οἱ ναῦτες στὸ γυρισμό, τ' ἀνιστοροῦνε,
 Καὶ δὲ λέγουν καθόλου πῶς ἡ θάλασσα εἶνε μοχθηρή.

Λέγουν, κάποτε, ἀκόμη,
 Ὅτι, ἐκεῖ χάμου, ὑπάρχουνε δάση
 Ὅπου τὰ εὐθυμα πουλιά
 Τονίζουν νυχτόημερα ὠδὲς
 Γλυκύτερες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ γεννᾶν οἱ τριγόρδες λύρες·
 Ἐναφέρουν ὅτι στὶς ἀμμονδιᾶς τὰ κύματα ἄφίνουν
 Συχνὰ πετράδια ποὺ οἱ φωτιές τους
 Ἀστράφτουν σὲ μελωδικῆς ἀχτίνες,
 Καὶ δὲ λέγουν καθόλου πῶς ἡ θάλασσα εἶνε κακὴ.

Λέγουν ἀκόμα, ὅτι ἀκούουν,
 Ὅταν χαμογελᾷ ἡ σταχτιά καίτρουφερὴ αὐγοῦλα,
 Ν' ἀνεβαίνει ἀπὸ τὰ κύματα ἡ καθάρια καὶ ὀλόχαρη φωνὴ
 Τῶν Θεαινῶν τοῦ πόντου :
 Φωνὴ ποὺ τὴ μαντεύουν ἐπίσης,
 Ὅπως μαντεύουμε σιμὰ μας τὴν πιστὴ φιλενάδα,
 Ὅταν λαγιάζουν τὰ κύματα, τὴν ἐσπέρα·
 Λέγουν πῶς ἡ φωνὴ τους ξυπνᾷ τὴν ἐλπίδα
 Καὶ δὲ λέγουν καθόλου πῶς ἡ θάλασσα εἶνε σκληρή.

Τὶ ἐνδιαφέρει τὸ τραγοῦδι τῆς θάλασσας ὅπου πλανῶνται
 Τὰ πλοῖα μὲ τ' ἀπλωμένα πανιά στὸ τυχαῖον ;
 Τὶ ἐνδιαφέρουν οἱ πέτρες στὰ ξανθὰ περιγιάλια ;
 Τὶ ἐνδιαφέρουν τὰ σπάνια καὶ ἁρμονικὰ πουλιά ;
 Τὶ μ' ἐνδιαφέρουν τὰ θαυμάσια λούλουδα,
 Λούλουδα, ποὺ δὲν τολμοῦμε νὰ κόψουμε;

Ἴσως, νὰ ξεθάρρευα νὰ κόψω,
 Κεῖ-χάμου, τὸ θαυμάσια λούλουδα.

Οἱ ναῦτες, στὸ γυρισμό τους,
 Λέγουν πῶς εἶδαν συχνὰ
 Στὴν ἔρωτεμένη θάλασσα, ποὺ ἀνατριχιάζει ἀνάλαφρα,
 Νὰ διαβαίνουν, συρμένα ἀπὸ ἱπλόκαμπους, ἄρματα
 Ὅπου θρονιαζοῦνται θεῆς μὲ τὶς γλυκειᾶς ματιές :
 Τὰ μεγάλα μαλλιά τῶν Θεαινῶν ἔχουν γιὰ στέφανα
 Μαργαριτάρια ἀνακατωμένα μὲ φίνικια·
 Λέγουν πῶς οἱ Θεῆς χαμογελᾶν μὲ τὰ ἥρεμα μάτια τους,
 Καὶ λέγουν πῶς ἡ θάλασσα εἶναι καλὴ.

Ἴσως νάνα οἱ πολυαγαπημένοι τῶν Θεῶν
 Ἐκεῖνοι ποὺ πηγαίνουν
 Στὰ πλοῖα, τ' ἀκούραστα κ' ἐπιβλητικά·
 Εἶναι οἱ πολυαγαπημένοι τῶν Θεῶν
 Ἐκεῖνοι ποὺ βλέπουν
 Τὰ ζωντανὰ λουλούδια, γεννήματα τοῦ βαθειοῦ Ὠκεανοῦ,
 Τὰ γελαστὰ λουλούδια·
 Εἶναι οἱ πολυαγαπημένοι τῶν Θεῶν
 Ἐκεῖνοι ποὺ ἀκουσαν
 Τὰ τραγοῦδια ποὺ γεννᾶν τὴ χαρὰ,
 Τὰ δοξασμένα τραγοῦδια,
 Τὰ τραγοῦδια ποὺ ἀνεβαίνουν ἀπ' τὰ κύματα στὶς λάμπεις.

Ἐθ θάλασσα, θάλασσα γαλήνια, τρικυμισμένη θάλασσα,
 Ἴσως, νάνα πολὺ πρὸ καλόμοιροι ἐκεῖνοι
 Ποὺ πεθαίνουν, μιὰ μεγάλη ὀμιχλώδεια νύχτα,
 Πάνου στὸ φιλὶ τοῦ ἀφροῦ σου.

ΜΕΤΑΦΡ. ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ

Κ. ΡΗΓΑ

GABRIELE D'ANNUNZIO

ΑΠΑΝΩ Σ' ΕΝΑ ΑΔΑΓΙΟ ΤΟΥ BRAHMS

Ὅλα εἶναι σιωπὴ, θανατερὴ σιωπὴ, ἀπέραντη, στὸ ἀπόμακρο
 βασίλειο, ὅπου θὰ βασιλέψῃς. Κεῖ βροίσκεται, ὅμοιος μὲ μαῦρο τάφο,
 ἓνας ἄδειος θρόνος, ἔρημος ἀπὸ ἀμνημόνευτους καιροὺς, σημειωμέ-
 νος ἀπὸ τὸ πετρωμένο, θρόνος ὅπου κάθισεν ἓνα καιρὸ, ἀπόμονος,
 ἄποιοι παντοδύναμοι βασιληᾶς.

Τὸ καρβούνι κ' ὁ χρυσόλιθος, στὸ βασιλικὸ κεφάλι τοῦ ἀπάνω,
 ἔλαμπαν μουσικὰ, σὰν τ' ἄστρα, τὰ στεφάνια τῆς κορώνας του, περι-
 ζῶναν μιὰ μεγάλη σκέψη καὶ περισσότερο κ' ἀπὸ τὴ λάμψη τούτη
 τὴν ἀστρική, ἡ σκέψη τοῦ αὐτῆ, φεγγοβολοῦσε στὸ βουβὸ του πρόσωπο,
 ἀνείπωτα.

Στὴ χώρα του, ἡ κίνηση τοῦ ἱεροῦ χειροῦ του, ἔφθανεν ὥσαμε
 τὸ πρὸ μακροσμένο ἀκρογιάλι· ἓνα σούρωμα τῶ φρυδιῶν του αὐστηρό,
 σήκωνε ἀνεμοστρόβιλους. Ἡ σπορὰ γιγάντωνε μέσα στὴν ἔρημο, τὰ
 ρόδα ἀνθίζαν σὲ χέρσα γῆς, οἱ φλόγες σηκονόντανε ξανά, ἀπ' τὶς σβυ-
 σμένες στάχτες, στὸ χαμόγελό του.

Καὶ χάθηκε. Μιὰ θανατερὴ σιωπὴ, ἀπέραντη, ξαπλώνεται στὸ
 ἀπόμακρο βασίλειο ὅπου θὰ βασιλέψῃς : κ' ἓνα βαθὺ μυστήριο, θὰ
 βρῆς μέσα στὸ θρόνο, σὰν μὲς σὲ τάφον ἀνοιχτό, ὃ πνευματικὴ βα-
 σίλισσα, τοῦ νεκροῦ τούτου παραδείσου, ποὺ αἰώνια σωπαίνει,

Ἐθ μάταιο φῶς, τοῦ παραδείσου τούτου, ποὺ πέθανε στὴ σκέψη μου!

ΤΟΥ ΘΕΟΥ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

ΑΠΩΛΕΤΟ ΚΑΛΟΣ ΑΔΩΝΙΣ

«Μὲ τὸ γλυκότερο ἀρωματικὸ λάδι, καὶ μὲ τὰ δάκρυά τους, ποτίζουν τὰ πλαγιασμένα μέλη τοῦ Θεοῦ. Ἄπ' τὶς λυτὲς κόμεις ἀνάμεσα, ἀρμονικὰ ἀνεβαίνει ὁ πόνος.»

ἜΩ, ἀρχαῖο ὄνειρο τοῦ ὀραίου θανάτου, ἄμποτες πραγματικὸ ἐπὶ τέλους νὰ γείνης, ἂν ἱκανὸς εἶναι ὁ θάνατος, θεῖα νὰ κάνῃ τὰ μέλη μου, στὸ νεκρικὸ κρεβάτι σπάνω!

«Πρὸς τὸν ἄλικον οὐρανό, ὅπου σκορπιέται ὁ ἀπόμερος πόνος τους, τεντώνουνε τὰ χέρια, καὶ μὲς τὸ θλιβερὸ μεθύσι τους, τὴν Ἀστάρτη μεγαλόφωνα κραῖζουν.»

Ἔτσι πέθανε ὁ Ἐφρηβος, μέσα σ' ἓνα μεγάλο μυστήριο ὁμορφιάς καὶ πόνου, τέτοιος ποῦ ἤδη τὸν φαντάζονταν τ' ὄνειρο κ' ἡ τέχνη μου.

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ (*)

Ἀπὸ τὰ βιβλία ποῦ ἀποτελοῦν τὸν Κανόνα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ξεχωρίζει ὀλότελα μὲ τὴν ιδιότυπὴ του μορφὴ, τὸ ποιητικὸ του ὕψος, τὴν εἰδυλ-
λιακὴ του ὁμορφιά καὶ τὸν ἔξωμο ρεαλισμὸ του ἓνα ποῦ ἔχει γιὰ ἐπιγραφὴ του «Ἄσμα Ἀσμάτων». Στὴ μετάφρασι τῶν Ἑβδομήκοντα εἶνε τοποθετη-
μένο ἀνάμεσα στὸν Ἐκκλησιαστή καὶ στὴ Σοφία Σολομῶντος. Ἐξω ἀπὸ τὰ τόσα προβλήματα, ποῦ γεννᾷ ἡ παρουσία τέτοιου ἔργου μέσα στὰ ἱερά βιβλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς, καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ γείνη λόγος παρακάτω, καὶ μόνῃ ἢ ποιήσι, ποῦ πνέει ἀπὸ τὸ τραγοῦδι αὐτὸ μιᾶς φλογερῆς ἀγάπης, ἀναγκάζει τὸ λογοτέχνη νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ μιὰ καὶ πολλὰς φορές, νὰ χορτάσῃ ὅλο τὸ ἄρωμα τῆς εἰδυλλιακῆς του σκηνοθεσίας καὶ νὰ ξομπλιάσῃ ὅλα τὰ ἔμορφα στάδια ποῦ παρουσιάζει.

Αὐτονοῦ τοῦ βιβλίου τὴ μετάφρασι ἐπιχειρεῖ νὰ μᾶς παρουσιάσῃ στὸ ὄμορφο βιβλιαράκι του ὁ κ. Φριλίγγος. Ἐπειδὴ ὅμως μὲ μόνῃ τὴ μετάφρασι ὁ ἀναγνώστης δὲ μπορεῖ νὰ μπεῖ στὸ νόημα τοῦ περιεργου αὐτοῦ βιβλίου, ὁ μεταφραστὴς πρὶν ἂπ' αὐτὴ μᾶς παραθέτει καὶ μιὰ εἰσαγωγικὴ μελέτη στὸ Ἄσμα Ἀσμάτων γιὰ νὰ μᾶς δεῖξῃ τί εἶνε αὐτὸ τὸ ἔργο καὶ τί θέλει νὰ μᾶς πῇ ὁ συγγραφέας του.

Ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ βιβλίου στὴν Παλαιὰ Διαθήκη τῶν Ἑβδομήκοντα εἶνε «Ἄσμα Ἀσμάτων, ὃ ἐστι Σολομών», δηλαδὴ ποίημα τοῦ Σολομῶντα. Ὁ συγγραφέας πρῶτα—πρῶτα δὲν παραδέχεται πὼς εἶνε ἔργο τοῦ Σολομῶντα. Ἐχει τὴ γνώμη, πὼς τὸ βάλανε «κι' αὐτὸ» στὸν Κανόνα τῆς Παλ. Διαθήκης «μόνο καὶ μόνο γιατί ν ὀ μ ι σ α ν τὸ Σολομῶντα ποιητὴ του» ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴ ποῦ ἔτυχε νὰ ἔχῃ. «Εἶνε—λέγει—δουλειὰ τοῦ ἀντιγραφέα ποῦ εἶδε πολλὰς

(*) Ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν εἰσαγωγὴ στὴ μετάφρασι τοῦ κ. Φριλίγγου.